

AI Keď sa ľudia veľmi milujú, čo najčastejšie vyhľadávajú prítomnosť toho druhého. Chcú, aby sa láska medzi nimi nikdy nestratila. Obojstrannou prítomnosťou chcú vzťah lásky neustále prehĺbovať. Ak sa jeden poberie, toho druhého to hlboko zasahuje.

KE Podobné čosi opisuje aj dnešné evanjelium. Vyslovene počujeme: „Ježiš vedel, že nadišla jeho hodina odísť z tohoto sveta k Otcovi. A pretože miloval svojich, čo boli na svete, miloval ich do krajnosti.“ Odchádza milujúci. Učenikom bude veľmi chýbať. Ježiš to dobre vie. Preto nielen ustanovuje eucharistiu, ale ako počujeme v závere evanjelia: „Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám.“ Čo teda učenikom urobil?

DI Daroval im svoju neustálu prítomnosť v eucharistii ako zdroj služby lásky. Ježiš nemusel v eucharistii zostať stále s učeníkmi a v konečnom dôsledku s ľuďmi. Bolo by stačilo, aby im poslal svojho Ducha a zostával s nimi len duchovne. Ale to Bohu nestačilo. Ježiš chcel ľuďom zostať tak blízko, ako je to len ľudsky možné. Sme duch a telo, a tak Boh zatúžil medzi nami zostať tak, ako to zodpovedá našej prirodzenosti, teda ako duchu, tak i telu. Preto Ježiš zo seba robí telesný dar, ktorý je trvalý a nezrušiteľný. Jeho dar seba samého, jeho tela a krvi, teda eucharistie, je trvalý a nezrušiteľný. Eucharistia nie je len chlebom a vínom. Ide o skutočne prítomné telo a krv Krista. Takto Ježiš drží svoje slovo, ktoré zachycuje evanjelista Matúš: „Hľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.“ Takže prvým darom, ktorý Ježiš dal učenikom i nám je neustála prítomnosť. A hneď druhým darom je príklad služobnej lásky.

PAR Celý svoj pontifikát pozýval pápež sv. Ján Pavol II. svetovú cirkev, aby znovu objavila eucharistiu ako prameň a vrchol kresťanského života. V Encyklike *Ecclesia de Eucharistia* z roku 2003 napísal: „Zvestovať smrť Pána „kým nepríde“ /1 Kor 11,26/, znamená pre tých, ktorý sa zúčastňujú eucharistie, úlohu meniť život tak, aby sa stal istým spôsobom „eucharistickým“. Ako to môžeme dosiahnuť? Ako žiť túto eucharistickú podobu?

P. Henri Nouwen napísal knihu *Život milovaných detí*. V nej okrem iného píše: „Zistil som, že na identifikáciu hnutia Ducha v mojom živote mi pomáhajú tieto štyri slová: **byť vzatý, byť požehnaný, byť lámaný a byť dávaný** ... Tieto slová charakterizujú aj môj život ako kresťana, pretože ako kresťan som povolaný byť chlebom pre tento svet: chlebom, ktorý je braný, požehnaný, lámaný a rozdávaný. Ale predovšetkým vystihujú môj život ako život človeka, pretože v každom okamihu môjho života sa niekde a nejako odohráva branie, žehnanie, lámanie a dávanie.“

Toto je tá eucharistická podoba. Je to spôsob, akým chce Kristus premeniť podobu nášho tela na podobu svojho ukrižovaného a osláveného tela - tým, že sme vyvolení, požehnaní, zlomení a vydávaní.

1, Byť vyvolený znamená byť vybraný zo zástupu. To Boh robí vždy, keď nám dáva nový život tak telesný ako aj duchovný v plnosti.

2, Byť požehnaný znamená trvalé uistenie a potvrdzovanie, že nás Boh miluje, pretože sme jeho deti. On inak ako Ocko nemôže.

Sme teda vyvolení, sme požehnaní a potom....zlomení. To je niečo hrozné. Preto nemôžeme byť len vyvolení a požehnaní? Nebolo by to tak pre nás oveľa lepšie?

3, Byť zlomený je pozvánkou k hlbšiemu zjednoteniu sa s Bohom. Ukrižovaný, zlomený Ježiš sa na kríži modlí: „Do tvojich rúk, Pane, porúčam svojho ducha.“ Byť zlomený neznamená zničiť požehnanie, ale ho prehliť a dovoliť Bohu, aby skrze nás zažiaril.

Do plnej eucharistickej podoby ešte zostáva jeden krok. Sme vyvolení, požehnaní, zlomení a dávaní.

4, Byť dávaný, slúžiť. Naša zlomenosť umožňuje, aby sme boli dávaní konkrétnym spôsobom. Vrcholom tohto dávania sa je smrť. Smrť je posledným skutkom sebadarovania.

MY Katrina Zenová, autorka knihy *Keď život nejde podľa tvojich predstáv*, sa v duchu tejto eucharistickej podobenosti modlí takto: "Ďakujem ti, že som **vyvolená**, že som tvoja dcéra, tvoja milovaná. Ďakujem ti, že ma miluješ, že si si ma vybral, že miluješ moju osobu, nie moje skutky.

Ďakujem ti, že som **požehnaná** medzi ženami, že keď vojdem do tvojej prítomnosti, počujem slová žehnania, nie slová hanby a odsúdenia. Ďakujem ti, Otče, že nie som súhrnom svojich slabostí a zlyhaní, ale súhrnom tvojej lásky. Pomôž mi, aby som vedela, že som vždy požehnaním, aj keď to tak necítim.

Ďakujem ti, že som **zlomená**. Ďakujem ti za všetky zmeny scenára vo svojom živote. Ďakujem ti za dobu, keď život nejde podľa mojich predstáv. Ďakujem ti za všetky sväté príklady ľudí v Biblii, ktorí boli zlomení a dovolili tak, aby cez nich zažiarila Božia sláva. Pomôž mi, aby som dovolila tvojej sláve, aby zažiarila skrze moje zlomenosti.

Ďakujem ti, že som **dávaná**. Ďakujem ti, že spôsob, akým som zlomená, priamo súvisí so spôsobom, akým som dávaná - svojej rodine, svojim priateľom, Cirkvi a svetu. Pomôž mi, aby som sa viac rozdávala. Pomôž mi, aby som si nič nenechávala pre seba. Pomôž mi, aby som bola ochotná byť viac zlomená, aby som tak mohla byť viac dávaná. Pane, dávam ti súhlas: Vezmi ma, požehnaj ma, rozlom ma a dávaj ma ako Eucharistiu tomuto svetu."

ADE Toto je spôsob, akým sa eucharistická podoba môže vpísať do našich životov a stane sa vzorom našej modlitby. Vždy, keď prideme na omšu a budeme počuť kňaza hovoriť: "Vzal pri večeri chlieb, vzdával ti vďaky, lámal, dával svojim učeníkom a povedal: "Vezmite a jedzte z neho všetci: Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás", naše srdce sa zaraduje a povie: "Áno, Otče, chcem, aby som to bol ja. Chcem byť vyvolený, požehnaný, zlomený a dávaný. Chcem sa stať eucharistiou pre svet. Dovoľ mi, aby som žil v eucharistickej podobe každý deň svojho života a naplnil tak jedinečné poslanie, ktoré pre mňa máš." Amen.